

הגאוליטער

גרייבס זקחת כחשבון את המנטוליות של הגרייבס האלה, סיכס המושג, "ביגדז הי נחיתות הרוחנית שלהם, אין הם מסוגלים לישתלב בחברה האמריקאית. הם מתוסכלים וממורמרים. אין ספק שבבוא היום יופנה תיפס כול זה נגד המישטר האמריקאי, ורק הנכונות הפעילי נגד היהודים את כל זרועות המימשה, בצורה קשוחה, תמנע סכנה זו."

נניח שמופסק כזה היה מתפרסם במדורו של העני תונאי רודף-הסקופים, ג'ק אנדרסון, במאה עיתונים אמריקאיים.

מה היה קורה? האם היה הנשיא מודיע כי לא קרא את הדו"ח של גיימי קניג, ואינו רואה צורך לקרוא אותו, מפני שאלה הן דיעותיו הפלטריות של המושל? האם היה השר המוסמך מתרעם על כך שיריבים פוליטיים מצאו לנכון לפרסם תזכיר פנימי, שאינו נוגע לציבור הרחב?

האם היה ניו-יורק טיימס מפרסם מאמר ראשי נגד ג'ק אנדרסון, וקובע כי אין להתרגש מ"נייר-עבודה", שתכליתו בסך-הכל לשמש בסיס לדיונים ולוויכוחים בחוגי המימשל?

האם היתה ההנהלה הארצית של המיפלגה הרפובליקאית קובעת שהפירסום אינו אלא מזימה של המיפלגה הדמוקראטית, המספקת חומר לאייבי ארצות-הברית? האם היתה ועדת-הנשיאים של האירגונים היהודיים מחליטה שדעותיו של מושל פדוי רודה הם ענייני הפרטי, ויש להתייחס בהם כבוד ובסובלנות דיעותיו של כל אדם?

ארצות-הברית של אמריקה היו מתגלגלים הדברים כך:

המיסמך היה מופיע במדורו של ג'ק אנדרסון, תוך דקות היו כל סוכנויות-הידיעות, החנות הטלוויזיה והרדיו מפיצות את הידיעה הסנסציונית. מאותו רגע היו נערמים על שולחנותיהם של הנשיא, חברי ממשלתו, הסנאטורים וחברי בית-הנבחרים בוושנגטון ובפלורידה, מאות-אלפי מיברקייזעם של יהודים ולא-יהודים.

ישיבת-הירום של נשיאי האירגונים היהודיים היתה תובעת את התפטרותו של המושל קניג בוויבמקום.

הנשיא גרי פורד היה נכנס לחדר-העיתונות של הבית הלבן וקורא, לעיני המצלמות, הודעה קצרה שבה היה קובע כי ב"אומה בת-חורין זו" אין מקום לגזענים, וכי על המושל קניג להתפטר מיד. המועמד הנגדי לכס הנשיאות, גיימי קארטר, היה מגנה את הסיגנון המתון של דיכוי הנשיא פורד, ומבטיח כי הוא יעצמו, אילו היה נשיא, היה מספר בוויבמקום את כל הפקידים שהיתה להם נגיעה כלשהי במימך, "כולל שרי הממשלה".

הניו-יורק טיימס היה קורא לבדקיבית יסודי בכל מערכות המימשל, כדי לבדוק כיצד הגיע אדם בעל דיעות ניאוראציות אלה למשרה כה רמה. "לא חשוב אם הספיק המושל קניג לפעול עדיפי המדעותיו", היה העיתון מסכם, "עצם העובדה שהוא מסוגל להעלות בדעתו הצעות מסוכנות ומכישות אלה, הסותרות את מהות המישטר האמריקאי, פוסדות אותו לכך מושרה ציבורית בארץ זו. יסתלקינא האיש הזה מן הדי זורה הציבורית, ואז נשמע עוד את שמו די עולם!"

מזכן שכל התיאור הזה הוא דימויני — כי הדבר פשוט לא יכול היה לקרות בארצות-הברית של ימינו.

שום מושל או פקיד בכיר — אנטישמי ככל שיהיה — לא היה מעז להשמיע דיעות אלה בכתב או בעל-פה. שום שר או מנכ"ל בווישנגטון לא היה מעז לגעת בנייר כזה. מבלי לתבוע מיד את סילוקו של האיש, אידו נטרפה דעתו של מושל, והוא היה בכדי זאת מניש תזכיר כזה למישהו, היה נאמן להתפטר או להתאבד בתוך עשר דקות מרגע פירסומו.

אם ישראל קניג עדיין מוכח בתפקיד כדי שהו כמדינת-ישראל בשעה ששורות אלה יוצאות מתחת למכש הדפוס, שבע וחצי ימי מות אחרי פירסום המימך, הרי זה סימן שי מדינת-היהודים חזקה, חולה מאד.

של סבתה נזופת, כי "נייר-עבודה אינו נושא למסע-התעוררות".

כל האנשים האלה קבעו דמעה, במה שי אמרו ובמה שזא אמרו, מי אין כל פסול בכך שאדם בעד דיעות נאציות מובהקות ישרת בתפקיד בכיר בממשלת ישראל, וכי הוא יהיה הממונה על המתוו שבו מרכזים מרבית הדי אורחים הלא-יהודיים של המדינה.

אכן, ישראל קניג, הוא תופעה מזועזעת. אך הממונים עדי, עמיתיו ומגיניו הם תרי פעה מזועזעת עוד הרבה יותר.

הכח נעביר את בכת-האירועים מגרמניה הנאצית — שעצם שמה מעביר חלחלה בעצמותינו — אל מדינה תקינה, בתימינו.

מושל מדינת פלורידה, גאברנר גיימי קניג, העביר לבית הלבן, "נייר-עבודה", שבו הוזהר מפני הסכנה הצפויה לארצות-הברית מריבוי היהודים. היהודים, כך כתב המושל, הולכים ומתרבים בפלורידה, הם תפסו איזורים שלמים במדינה, כמו מייאמי-ביץ' למשל.

המנהיגים האמיתיים של היהודים הם אנשי הפשע המאורגן, מסוגו של מאיר לנסקי. מטרתם האמיתית היא לקעקע את אושיות החברה האמריקאית, לחתור תחת יסודות המדינה ולהפך את הוקיה.

ידוע כי היהודים הם, בליבם, קומוניסטים. הם מקיימים קשרים סמויים עם קובה הסמוכה. אם יתרבו היהודים בפלורידה, יפתח הדבר פתח להדחתם של סוכנים קובאיים ליבשת האמריקאית. בימי מילחמה יוכלו כוחות של קובה לפלוש לפלורידה, במקומות שבהם מהווים היהודים רוב.

כדי לקדם את פני הסכנות האלה, יש לעודד יהודים להגר לישראל, ולמנוע את שבתם. יש להגביל את מיספרם באוניברסיטות, ולהעבירם למיקצועות טכניים, שבהם הם ייכשלו ממילא. יש להתדיר סוכנים לקהילותיהם. צוות מיוחד של האקבי-איי צריך לאסוף חומר אינטימי מרשיע על המנהיגים היהודיים, לפי השיטות שנוסד בהצלחה בפרשת ווטרגייט, כגון פריצה למישרדיהם, בדיקת התיקים של רוסאיהם, האונה לשיחות-הטלפון שלהם.

התרומות למגביית היהודית המאוחדת מוכיחות, כי יש בידי היהודים הון רב, שחור בחלקו, העלול לשמש את אייבי אמריקה. יש להפגיע הון זה על-ידי גביית קשוחה של מיסים, בשיטות שאינן נהוגות כלפי אמריקאים סתם. מובן מאליו שיש לשלול מן היהודים את כל תשלומי הביטוח-הלאומי, למשל על-ידי העברת הביטוח-הלאומי לידי המוסדות הדתיים הנוצריים.

יש רגעים בחייו של עם, כאשר יש לקרוא לדברים בשמם, גם כשהם המפורש מעביר חלחלה בגוף. ברגע כזה, השימוש בלשון דיפלומטית אינו אלא פחדנות בווייה. ברגע כזה, הניסיון להמעיט מחומרת הדבר מטיל על בעליו אחריות מוסרית נוראה. ברגע כזה, השתיקה הפוכת את השותקים שותפים-לפשע.

רגע כזה הגיע עם פירסום המימך המכונה "מיסמך-קניג". ייאמר נא במירוש: זהו מיסמך נאצי. האיש שניסח אותו, ושחתם עדי, מתאים לו התואר גאוליטער.

אוליטער פירוש, במקורו הגרמני, "מנהל מחוז". ותואר הועק על-ידי ארולף היטלר למנהל-המחוזות של מיסלגתו, שהפכו לאחר-מכן "נושאי הריבונות" של המדינה הגרמנית במחוזותיהם.

בעל מיסמך-קניג הוא הממונה-על-המחוז, ישראל קניג. כלפי האורחים היהודיים והנתנים הערביים של הגליל הוא מייצג את מדינת-ישראל ביכלל, ואת מישרד-הפנים בפרט.

ברוח ובפרטיו תואם דו"ח-קניג תזכיר שי יכול היה להיכתב על-ידי גאוליטער נאצי כדי שהו בשנות השלושים, לפני שהחליט ארולף היטלר על, "הפיתרון הסופי".

אילו נתבקש הגאוליטער הרמן קניג בשנת 1935 להגיש תזכיר על פיתרון בעיית היהודים במחוז בוואריה, היה מגיש מיסמך דומה, בניסוח שונה אך במעט: ריבוי היהודים במחוז מסכן את הרייך הגרמני ואת עם-האדונים הארי.

היהודים חורשים מזימות נוראות נגד המדינה, ברוח הפרוטוקולים של זקני-ציון, ומטרתם היא לבתר את המולדת הגרמנית.

משום כך יש לנהוג ביהודים בקשיחות, ולמנוע בכל מחיר את התרבותם. יש להחף אותם לצאת לחו"ל, ולמנוע מהם לחזור. יש להפיק חלק מרכושם על-ידי גבייה "קשוחה" של מיסים. יש למנוע מהם לבנות בתים. יש להנהיג "גומרוס קלאווס", כדי למצמם עד למינימום את מיספר היהודים בבתי-הספר התיכוניים והאוניברסיטות. יש להגביל את מיספר העובדים היהודיים במפעלים כלכליים. יש להקים צוותות מיוחדים של הגסטאפו, שיאספו פרטים אינטימיים מבנישים על העסקים היותר דיים, ולפרסם אותם. יש להקים "יודנראט", אשר חבריו יעמדו תחת פיקוח ימיומי של הגסטאפו ויקבלו ממנו הוראות. יש להעביר את הביטוח-הלאומי לידי המיפלגה, כדי שהיהודים לא ייהנו ממנו. יש להטיל על כל פקיד גרמני אחריות אישית לביצוע קשוח ומדוייק של הוראות אלה. יש להשתמש באירגוני-העובדים הגרמניים כדי לבצע את המדיניות.

את ההצעות האלה היה הגאוליטער מתבל ביד נדיבה בהערות רוויית-בוז על "המנטוליות היהודית" הנלוות, תרבותם הירודה והרודדה של היהודים, וכי, זהו, בקיצור נמרץ אך בדיוק רב, תוכנו של מיסמך-קניג.

העובדה שמיסמך נאצי כזה יכול להיכתב על-ידי פקיד-מימשל של מדינת-ישראל, ושאותו פקיד העז להגיה איתו על שולחן השר, יש בה כדי להדהים ולהחריד. אבך מדהימים ומחרידים שיבעתיים התגובה — או חוסר התגובה — של המדינה, ממשלתה, הפרלמנט וכדי-התיקשורת שדה.

היה זה, יצא קצף. אך לא על הפקיד.

שרי-הפנים התמרמר על כי עיתון ישראלי העז לפרסם מיסמך פנימי כזה. לאן נגיע, שאל בזעם, אם פקיד ממשלתי אינו יכול להגיש לשר שלו את רעיונותיו ודעותיו, מבלי שהדבר יפורסם ברבים? כאשר נשאל האיש יוסף בוגז מה דעתו על תוכן המימך, השר סירב להסכים עימו או להתנגד לו. כוזמר: אינו מסכים לגמרי, ואינו מתנגד לגמרי.

מנכ"ל מישרד-הפנים דחה בתימהון את התביעה לפטר את הפקיד. יהודיע שלמישרדו יש אמון מלא בו. ראשי-הממשלה ביקש להודיע כי לא קרא את המימך, ואינו מתכוון להתייחס אליו.

סיעת הליכוד פירסמה הודעה על "שערוריית ההדלמה", וקבעה כי, "הפירסום ישרת את אייבי ישראל, הם ישתמשו בו נגדנו מעל כל במה מדינית בינלאומית". העיתון הליברלי הארץ קבע במאמר ראשי, בסגנון